

z poměru toho vzešlé náleží rozhodovati řádným soudům. Nebylo tedy ani v daném případě žal. min. příslušno o stížnosti st-lově do domněle nesprávného výpočtu nájemného z domku jím obývaného autoritativně rozhodovati. Mohl by tedy nss výměr, který min. v této věci učinilo, přezkoumávati — a ovšem jen pro inkompetenci rušiti —, kdyby min. bylo tomuto svému výroku dalo takové znění, jež by mu dodávalo povahy úředního rozhodnutí. Leč nic takového v nař. výměru naléztí nelze. Žal. min. neříká v něm, že o důvodnosti stížnosti st-lově nějak rozhoduje, nýbrž projevuje jen svůj názor, že výpočet družstva shledává správným. Že tím nechtělo o oprávněnosti požadavku družstva autoritativně rozhodnouti, je patrné také z toho, že st-le výslovně vybízí, aby se o náležitém placení vyměřeného nájemného s družstvem dohodl, což zřejmě není výrok rozhodovací. —

### Č. 12.826.

**Zaměstnanci veřejní. — Četnictvo. — Řízení před nss:** I. Ve stížnosti k nss na rozhodnutí, jímž úřad vyloučil ze zápočtu pro platový postup období, za která byla strana kvalifikována nepříznivě, nelze přípustně namítati, že úřad použil za podklad svého rozhodnutí posudku vydaného podle neplatného kvalifikačního předpisu, jestliže to nebylo vytýkáno již ve správním řízení. — II. \* Neodložil-li úřad rozhodnutí o zvýšení služného četnického gážisty ve smyslu § 136 odst. 3 v souvislosti s § 127 plat. zákona a § 6 odst. 6 a 7 zákona č. 186/1920 Sb. až k novému zjištění kvalifikace za rok, ve kterém zvýšení má nastati, není tím vyloučeno, aby provedené zvýšení bylo dodatečně zrušeno podle § 151 odst. 7 plat. zákona, byla-li dodatečně za tento kvalifikační rok stanovena kvalifikace nepříznivá.

(Nález z 20. března 1937 č. 11.718/37.)

**Prejudikatura:** ad II. Boh. A 10.798/33.

**Věc:** Frant. T. ve Volosiance proti rozh. min. vnitra z 26. června 1934 o vyloučení z platového postupu.

**Výrok:** Stížnost, pokud se týče náhrady přeplatku, odmítá se pro nepřípustnost, jinak se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Výměrem zem. čet. velitelství v Užhorodě z 28. března 1934 bylo st-li oznámeno, že vzhledem k neuspokojivé kvalifikaci za rok 1933 je podle §§ 127 a 136 plat. zákona č. 103/1926 Sb. doba od 1. ledna 1933 do 31. prosince 1933 z postupu do vyššího služného vyloučena a že proto postoupí do I. platové stupnice 6. stupně po splnění zákonitých podmínek dne 1. října 1937. Dalším výměrem téhož velitelství z 24. dubna 1934 bylo st-li sděleno, že vzhledem k neuspokojivé kvalifikaci prve zmíněné a vyloučení doby prve uvedené z postupu do vyššího služného postoupí do služného I. platové stupnice 5. stupně po



splnění zákonitých podmínek 1. října 1934. St-lovy námitky byly výměrem zem. čet. velitelství v Užhorodě z 16. května 1934 zamítnuty.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání podané proti uvedenému výměru, vysloviv, že podle § 136 odst. 3 plat. zákona z 24. června 1926 č. 103 Sb. a § 6 zákona z 19. března 1920 č. 186 Sb. nejsou léta, v nichž byla dána nepříznivá kvalifikace, započitatelná pro zvýšení služného. — — —

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost především proto, že odůvodňuje jak vyloučení ročního období 1933 ze st-lova platového postupu, tak uložení náhrady přeplatku neuspokojivou kvalifikací stanovenou st-li za rok 1933. Tato nepříznivá kvalifikace byla však st-li dána podle názoru stížnosti řízením a způsobem po stránce formální absolutně zmatečným, takže st-li nemůže vzniknouti žádná právní újma ani z té okolnosti, že proti oznámení o kvalifikačním popisu za rok 1933 nepodal ve smyslu § 20 kvalif. předpisu četnického žádné stížnosti. Byla-li prý neuspokojivá kvalifikace za zmíněný rok stanovena způsobem zmatečným, neplatným a neúčinným, pak nebylo zákonného důvodu, aby byl zrušen st-lův postup do I. plat. stupnice 5. stupně, oznámený st-li výnosem zem. čet. velitelství z 25. září 1933, resp. pozdější dekret téhož velitelství z 28. března 1934. Vytýkanou zmatečnost kvalifikačního řízení spatřuje stížnost ve skutečnosti, že kvalifikační řízení bylo provedeno na základě čet. kvalifikačního předpisu vydaného výnosem min. vnitra (Věstník č. 9/1928) s příslušnými doplňky. Tento výnos je prý ve všech částech, jež svým obsahem nemají povahy pouhé interní instrukce, nýbrž dotýkají se právní sféry jednotlivých subjektů (četnických gážistů), zakládající jim práva a závazky a stanovíce rozhodovací kompetenci úřadů povolaných k rozhodování o nich, normou neplatnou, poněvadž je v rozporu se zásadami §§ 55, 81 písm. a), 84 ústav. listiny a § 2 lit. c) zákona č. 139/1919 Sb. ve znění zákona č. 500/1921 Sb.

K těmto námitkám nutno předem konstatovati, že nss dovodil již v nálezu z 20. března 1937 č. 13.178/34 Boh. A 12.824/37, že výrok kvalifikační komise podle § 15 kvalifikačního předpisu četnického, vydaného výnosem min. vnitra z 24. července 1928 č. 44.291/28-13 (Věstník č. 9/1928), jakož i vyřízení zem. čet. velitelství o případné stížnosti do tohoto výroku podle § 20 odst. 3 cit. kvalif. předp. není rozhodnutím (opatřením) úřadu v technickém slova smyslu, jak je má na zřeteli předpis § 2 zákona č. 36/1876 ř. z. o ss, nýbrž pouze odborným dobrozdáním, proti němuž samostatná stížnost k nss není přípustná. Ježto však nař. rozhodnutí použilo výsledku st-lovy kvalifikace za rok 1933 jako důvodu pro vyloučení období, za něž nepříznivá kvalifikace byla dána, ze zápočtu pro platový postup a uložilo v důsledku toho st-li náhradu přeplatku vzniknuvšího na služném, může sice nss výrok kvalifikační komise přezkoušeti, avšak jen v souvislosti s rozhodnutím o stížnosti do těchto opatření, a to ještě nikoli ve věci samé, nýbrž vzhledem k tomu, že výrok kvalifikační komise tvoří tu jen součást skutkové podstaty sporu o st-lově platovém postupu, pouze s hlediska § 6 odst. 2 zákona o ss, t. j. s hlediska formální správnosti



jeho, tedy jen v tom směru, je-li dobrozdání to úplné, ve shodě se spisy a spočívá-li na správně provedeném kvalifikačním řízení (srov. Boh. A 11.123/34). Stížnost, jak shora uvedeno, takové formální námitky co do skutkového podkladu nař. rozhodnutí — platnosti kvalifikace st-lovy za rok 1933 — vznáší, vytýkajíc, že úřad použil za podklad svého rozhodnutí posudek vydaný podle neplatného (zmatečného) kvalifikačního předpisu, tedy nikoliv o posudek, jaký má na zřeteli předpis § 136 odst. 3 plat. zákona v souvislosti s ustanovením § 127 plat. zákona a § 6 odst. 6 a 7 zákona č. 186/1920 Sb. Než otázka, zda posudek, o který se žal. úřad v daném případě opřel, je takovým posudkem, jaký zákon má na mysli, jest otázkou správného zjištění skutkové podstaty a tedy otázkou vadnosti řízení ve smyslu § 6 zákona o ss, nikoliv otázkou zmatečnosti. Vadnost řízení nutno však ve správním řízení vytýkati, má-li k ní úřad přihlížeti a jí se zabývati. Leč z obsahu st-lova odvolání k žal. úřadu jest vidno, že st-l ve správním řízení žádných takových námitek nečinil a nedal proto žal. úřadu podnětu, aby s tohoto hlediska se zabýval kvalifikačním předpisem pro četnictvo a přezkoumal tak správnost stanoviska st-lova. Žal. úřad tedy o námitce neplatnosti kvalifikačního řízení, resp. jeho podkladu vůbec nerozhodoval, kdyžťe naopak st-l ve zmíněném odvolání výslovně uvedl, že stanovení jeho kvalifikace kvalifikační komisí za rok 1933 je pravoplatným. Staví-li se tedy st-l teprve ve stížnosti k nss na jiné stanovisko, nemůže nss k této nepřipustné novotě vzhledem k ustanovení § 5 zákona o ss přihlížeti.

Dále namítá stížnost, že v době vzniku st-lova nároku na platové zvýšení, t. j. k 1. říjnu 1933, měl st-l kvalifikaci velmi dobrou a že mu proto zvýšení služného k tomuto dni bylo výměrem zem. čet. velitelství v Užhorodě z 25. září 1933 přiznáno právem, poněvadž nepříznivou kvalifikací, zamezující časový postup, rozumí prý zákon č. 186/1920 Sb. v § 6 odst. 6 a 7 jen kvalifikaci, která v době rozhodné pro časový postup byla skutečně již pravoplatně přiznána, a že nezapočitatelnost let, v nichž byla dána nepříznivá kvalifikace, je zákonem myšlena jen do budoucna, t. j. pro příští zvýšení služného, jež teprve má nastati, nikoli pro to, které už pravoplatně nastalo. Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Plat. zákon č. 103/1926 Sb., jednáje v části čtvrté o vojenských a četnických gážistech, stanoví v § 136 odst. 1 a 2, že služné se zvyšuje postupem do vyšších stupňů, a to z moci úřední, jakmile četnický vrchní strážmistr, resp. četnický strážmistr dovršil 3 roky z a p o č í t a t e l n é služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně. V odst. 3 pak praví: »Předpisy o vyloučení a odkladu zvýšení služného platné pro četnické důstojníky (§ 127) platí stejně pro četnické gážisty mimo služební třídy«. Předpis § 127 plat. zákona, jehož se tu dovoláno, normuje, že »pokud se z tohoto zákona jinak nepodává, platí dosavadní předpisy o vyloučení neb odkladu postupu důstojníků do vyšších požitků (postupu do vyšších stupňů platových, časového postupu) pro vyloučení, pokud se týče odklad zvýšení služného důstojníků podle tohoto zákona (scil. platového č. 103/1926 Sb.)...« Takovým dosavadním předpisem, platným pro vyloučení neb odklad postupu do vyšších požitků pro



četnické důstojníky již před 1. lednem 1926, jakožto dnem účinnosti plat. zákona, jest ustanovení § 6 zákona č. 186/1920 Sb. o úpravě služebních požitků československého četnictva, kterým byl i pro četnické důstojníky zaveden časový postup, jaký je podle §§ 51 a 52 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. normován pro civilní státní úředníky. V odst. 6 § 6 cit. zákona je vysloveno, že »časový postup jest přípustný jen tehdy, když důstojník vyhovuje podmínkám předepsaným pro povýšení. Nepříznivá kvalifikace zamezí časový postup; léta, v nichž dána byla takováto kvalifikace, nejsou započitatelna pro časový postup.« V odst. 7 téhož paragrafu pak se praví: »Vyskytnou-li se u důstojníka, jenž dosáhl nárok na časový postup, od posledního zjištění kvalifikace okolnosti, které činí pochybným, zda jeho kvalifikace může ještě býti označena příznivou, odloží se rozhodnutí o časovém postupu až k novému zjištění kvalifikace, která budiž ihned mimořádně provedena.« Z cit. ustanovení vyplývá, že pro nárok na zvýšení služného četnického gážísty mimo služební třídy není rozhodnou kterákoli kvalifikace, která byla před vznikem nároku na platové zvýšení naposledy skutečně platně vyslovena, nýbrž že vyžaduje se příznivá kvalifikace daná za každý kvalifikační rok, do kterého spadá lhůta potřebná pro dosažení nároku na zvýšení služného podle § 136 odst. 1 plat. zákona, zejména tedy i za kvalifikační rok, ve kterém se tato lhůta dovršila. Nebyla-li kvalifikace za posléze zmíněný kvalifikační rok v době vzniku nároku na platové zvýšení ještě příslušnými orgány stanovena, může býti přiznání platového zvýšení za podmínek odst. 7 § 6 zákona č. 186/1920 Sb. odloženo. Jakmile však byla kvalifikace za období to platně určena a vyzněla-li nepříznivě, nastávají podle jasného znění zákona kogentně účinky, normované v odst. 6 téhož paragrafu: část období potřebného pro zvýšení služného, jež spadalo do kvalifikačního roku s takovou kvalifikací, stane se nezapočitatelnou, běh tříletého období nutného k platovému zvýšení se počátkem kvalifikačního roku staví, resp. období to se o každý takový kvalifikační rok s nepříznivou kvalifikací prodlužuje, takže nárok na zvýšení platu pro nedostatek splnění předpokladů podle § 136 odst. 1 plat. zákona nelze přiznati. Případ, že platové zvýšení bylo dříve přiznáno, ač později kvalifikace za kvalifikační rok, do něhož spadá den vzniku nároku na platové zvýšení vyzněla nepříznivě, zákon na tomto místě sice neřeší, ale z toho nelze vyvozovati ještě závěr, že měl na zřeteli jen nezapočitatelnost doby nepříznivé kvalifikace pro příští platové zvýšení, následující po onom nesprávném zvýšení, když na jiném místě (§ 151 plat. zákona) vytyčuje podmínky, za kterých lze provést opravu nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů.

V daném případě stížnost ani netvrdí, že by st-li byla v době přiznání nároku na platový postup k 1. říjnu 1933 kvalifikace za kvalifikační rok 1933 již stanovena, a chyběl tedy — i když měl st-li v letech předchozích kvalifikaci příznivou — skutkový předpoklad pro přiznání nároku. Nemá tedy stanovisko stížnosti opory v zákoně, jak potvrzuje ostatně i nález nss vydaný o obdobném ustanovení § 53 zákona č. 15/1914 ř. z. (služební pragmatika) Boh. A 10.798/33, týkající se zaměstnanců civilních (srov. též Dr. Urbánek: Řízení ve věcech služebního poměru státních zaměstnanců, str. 96 a 97). — — —